

ВЛАДИМИР КОЛЕВ
„ЖИВОТНОТО НЕ МОЖЕ ДА
НАПРАВИ НИЩО
БЕЗСМИСЛЕНО, НА ТОВА Е
СПОСОБЕН САМО ЧОВЕКЪТ“

chitanka.info

„ЖИВОТНОТО НЕ МОЖЕ ДА НАПРАВИ НИЩО БЕЗСМИСЛЕНО, НА ТОВА Е СПОСОБЕН САМО ЧОВЕКЪТ“^[0]

За какво става въпрос? — За парадокс? Или, може би за осмисляне на природна даденост, в която априорно се признава първенството на божественото начало в организацията на живота и вселената?

Ако подходим от позицията на средновековния и следсредновековния хуманизъм, постановката е най-лесна за разбиране. Човекът е любимо творение на Бога. Макар че... Бог създава човека (разбирай мъжа), а след него жената. Второто се оказва — как да си го помислиш само?! — грешен ход. Жената е създадена уж да успокои човека, на когото май нещо му липсва. И затова е такъв един, неспокоен, самотен... Лош ход. Защото жената, чисто по женски, подчертано подчинявайки се на мъжа, без усилие съумява да го накара да отхапе от ябълката. От последвалото просветление, на човекът му става по-хубаво, но не по-леко. Защото става по-умен и следователно по-тъжен; защото става по-богат — откъм възможности за изживяване — и отново по-тъжен, защото има какво да губи. Като капак на всичко, Адам и Ева биват изгонени от хубавото място, рая. Със заканата, че оттук нататък ще живеят живота си в мъки. Кое то, с малко изключения, си е валидно и днес. За чест на жената — не на човека —

Ева приема нещата такива, каквито са. И вместо да цвърка на Адам, му помага да проумее, че и тежкия живот на земята си има своето очарование.

Изглежда, в добрият Бог още отначало, се е вселило нещо като ревност. Че любимото му творение — човекът, вместо да славослови Него, обича повече жена си. Като резултат от номера с ябълката, човешкият род започва бързо и без колебание да се плоди, а децата човешки — грешни по самата си същност — правят нарушение след нарушение. И добрият Бог замисля потопа. Все пак, дожалява му. Затова, в ковчега, освен по-чифт от всеки животински вид, оставя и цялата фамилия на единствено праведния — Ной.

Човекът оцелява след тежкото изживяване. И продължава да живее, както по-рано. И да трупа грях след грях. За какво ли е бил необходим потопът?

А какво правят в това време животните? — Ами, същото което и човекът. Плодят се, предизвикват смърт и сами стават жертва на смъртта. Все обикновени неща...

Когато се заформя школата на хуманистите, те имат в ума си план, който не е за пред Бога. Те славословят за най-висшето творение, но не на Бога, а на природата. Да напомням ли, че човекът пак се самокласира на първо място? Жената е определена като пръв негов... приятел. Второто определение е дадено по-късно, от един руснак — хомосексуалистът Аркади Райкин.

Едното на ум, което си имат хуманистите, е да опитат да откъснат творението от опеката на Бога. Кой е най-лесния начин за постигането на тази лукава задача? — Ами, отричането на наличието на Бога... И досега, по отношение на този проблем, батакът е пълен. В бившия Съветски съюз да се говори за наличието на Бог, се считаше за неприлично. Даже, понякога — просто не беше здравословно. В умно организираната държава САЩ, от край време, се гледа с добро око на тези членове на обществото, които вярват в Бога. В същото време, законодателството забранява религиозната дидактика под каквато и да е форма.

Може би Хелб все пак е прав?

Животното, от първия до последния си ден, е подчинено на една генетично унаследявана, вътрешна програма. То е такова, каквото е и не може да бъде друго. Антилопата пасе и служи за храна на чакалите,

например. Чакалите не пасат, а обичат да си похапват антилопи, но в същото време, могат да бъдат изядени от лъвовете. Лъвовете също не пасат и също обичат да си хапват антилопи, като за целта бият със здравите си лапи всеки, който се опитва да се намести на трапезата им — например чакалите. И за да не е прекалено скучно, в играта има и неочаквани обрати. Чакали убиват лъвове, антилопи убиват чакали... Най-веселото е, че се случва, макар и рядко, антилопа да убие лъв. Видях го с очите си по „Дискавъри“...

Въпреки многото смърт, фауната действително живее в състояние на уравновесеност и хармония. Именно защото следва биологичната си програма.

Човек, откакто е човек, все не е съгласен с това, което е! С това — как е! С това — защо е, точно така, а не иначе... Някои го наричат състояние на вътрешна неудовлетвореност. Което се явявало двигател на човешкия прогрес.

Резултат от този прогрес е едно общество, което въобще не може даже да мечтае за хармонията на саваната. Животните се сбиват понякога, за женска. Умните хора водят войни и не се сбиват, а се изстребват. За какво ли не. Обикновено, в името на идеите на хуманизма и справедливостта. Или на Бога. Този, който, ако го има, вероятно отдавна е загубил интерес към човека. И, почти сигурно, е вдигнал ръце от него...

Животните не могат да разстроят съвършената система, в която живеят. А човек умее да оставя след себе си само отровени пустини.

Спирам до тук. И си задавам последния въпрос: Дали не е прав този ироничен заядливец Хелб?

И въпросът ми звучи съвсем сериозно...

[0] „Животното не може да направи нищо безсмислено, на това е способен само човекът“ — цитат от Хелб. ↑

Публикация:
— „Рефлекс“, бр. 10/06.III. 1991 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.